

İNSAN, HAYAT, YANILGI

“İnsan insanın kurdudur!”

Gün Zileli’yi 1970’lerin ortasında tanımıştım. Benim yeni solcu olduğum, onunsa bugünkü deyimiyle *“havari”* olduğu dönemdi.

Kendisi PDA’nın *“Makbul”* İbrahim Paşa’sıydı. Sonra *“maktul”* olmuş, solun 1960 sonrası tanık, sanık ve kahramanı olmuş önderlerinden birisiydi.

Kendi yaşamöyküsünü yazdığı üçlemeyi biraz geç okudum. Ancak yüreği ülkesinden ve onun sorunlarından yana çarpan, bütün solcuların, aydınların hatta sağıcılarının okuması gereken bir dizi.

“Yarılma”, *“Havariler”*, *“Sapak”*’ı (İletişim Yayınları) okurken, yakın tarihimizin büyük bölümüne katılarak, yaşayarak dahil olduğum *‘sol’* gelişimde *‘şeyhlerin’* Türkiye’ye neler yaptıklarının, yapmakta olduklarının acısını duydum yüreğimde.

Zileli’yi okumadan, solun bugünkü sefaletini anlamak mümkün değil.

Gün Zileli, çokça isyan ve gözyaşıyla alıp götürdü beni, kendisinin de ulaşmak için çırpındığı gençlik yıllarıma... Demek ki, *“solcu solcunun celladı”* oluyordu. *“Sol tarikat”* yapılanmasında, karşı koyanlar *“Gün gibi”*, açlığa, yokuşa ve hatta yıldıya bırakılıyordu...

Tıpkı tarikat odaklarında şeyhlerin yaptığı gibi. Bizim şeyhler de uzaktan adam gibi duran müritlerine sesleniyor, tarihin içinden; *“gelme, gelme; gelirsen malını, dönme, dönme; dönersen canını!”*

Gün Zileli; Türkiye’nin *“Aydınlık”* bir çizgide var olabilmesi için, *“canını da malını da”* vermiş.

Bana sorarsanız birkaç kez ölmüş. Ama *“şeyh hazretleri”* bir türlü tatmin olmamış. *“Şeyh”* yoldan çıkmış, *“mürit”* yolu bilmiyor.

Bir kez daha anladım; sorun imamda değil, dinde! Solculuğun din haline getirilmesinde. Solculuk *“din”* haline getirilince, peygamberi de oluyor, havarisi de, şeyhi de. Solculuğu din haline getiren aklın, *“akıllıların”* ve bu düzenin, kör değirmen taşı gibi solu, *“bizim çocukları”* öğütmesinin önüne geçmek mümkün değil.

Gün Zileli, otobiyografik üçlemesinde; belki de yepyeni bir dönemin habercisi.

Anlatım tekniği, dili, Türkçenin bütün kelime zenginliklerini kullanma becerisi çarpıcı... Neredeyse anlattıklarının heyecan fırtınasına çekilip yaşananlara katılıyorsunuz. *‘Sol’* un tarihi labirentlerinde acı damıtmanın tanığı oluyorsunuz.

Gün Zileli, renkli, cıvı cıvı aktarımlarıyla kitaplarını size okutmuyor da, daha ilk sayfadan gelip aklınıza, vicdanınıza konuk oluyor. O sakın tutumuyla size yaşamöyküsünü bir çırpıda anlatıyor.

Hani, *“Benim hayatım roman abi”* diyenler vardır ya; Gün Zileli’yi okusunlar; kimin hayatı roman?..

Gün’ün romanında, hepsi gerçek *‘kahramanlar’*, ne haltlar yiyorlar...

Gün Zileli’yi; avuçlarıma içine aldım, gözlerine bakarken utandım; yandım. Artık her şeyi daha net biliyorum.

Bakalım *‘sol tarikat’*’ın cinci hocaları ne yapacaklar?

Aynalara bakıp her şeyi anlatacaklar mı, yoksa?.. Kifayetsiz muhterisliğe devam mı?

Artık yetmez mi?..

“Sol elim / Acemi elim / Zavallı elim...”

Artık Yeter!..